

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

AMÉLIE WEN ZHAO

**PRINȚESA
,
ROȘIE**

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

ÉPICA
București, 2021

Temnița semăna foarte mult cu cele din copilăria Anastasiei: întunecată, jilavă și clădită dintr-o piatră de neclintit, pe care se scurgea murdăria. Dar era și sânge aici; îl putea simți ademenind-o. De la treptele tocite, din piatră, până la pereții înnegriți de fumul torțelor, sângele era o umbră mereu prezentă în conștiința ei.

Îi trebuia foarte puțin — doar o tresărire de voință — ca să-l controleze.

La gândul acesta, Ana strânse mai tare, cu degete înmănușate, blana ponosită a glugii și își îndreptă din nou atenția asupra gardianului nepăsător, aflat la câțiva pași în față. Cizmele lui *varișki*, din piele de vițel, răsunau clar și apăsat, iar dacă Ana ar fi ciulit urechile, ar fi putut distinge zgomotul frunzulițelor-de-aur din buzunarul lui, cu care îl mituise.

Zornăitul dulce al monedelor îi aducea aminte că paznicul era — deocamdată — de partea ei.

Lumina torței arunca umbre palpătoare pe zidurile care-i înconjurau. I se părea că locul acesta se născuse din țesătura coșmarurilor ei. Auzea șoaptele care însoțeau visele urâte.

Monstrule! Ucigașo!

Papa îi spusese că acesta era un loc plin de demoni, unde erau azvârliți cei mai răi oameni. Chiar și acum, la un an după moartea lui, Ana își simțea gura uscată când își imagina ce-ar fi zis tatăl ei, dacă ar fi văzut-o aici.

Ana își izgoni gândurile. O fi fost ea un monstru și o uci-gașă, dar asta nu avea nimic de-a face cu sarcina ei din prezent.

Venise aici pentru a îndepărta de numele ei acuzația de trădare. Și totul depindea de găsirea unui condamnat.

Vocea aspră a gardianului o trezi din gânduri:

— Îți spun că nu va sufla nicio vorbă. Am auzit că, atunci când a fost prins, era într-o misiune de asasinare a unui om important.

Vorbea despre prizonier. Despre prizonierul *ei*. Ana își îndreptă spatele, agățându-se de minciuna pe care o repetase la nesfârșit.

— Ba mie o să-mi spună unde mi-a ascuns banii, zise fata.

Gardianul îi aruncă o privire înțelegătoare.

— Mai bine ți-ai petrece timpul într-un loc mai plăcut și mai înșorit, *maia dama!* Zece nobili au plătit pentru a merge la Cascada Fantomelor, ca să-l vadă, dar el nu le-a suflat nicio vorbuliță. Acest Vorbădulce și-a făcut dușmani puternici.

Un vaiet prelung însoți aceste ultime vorbe — un țipăt atât de chinuit, încât Anei i se zbârli părul pe ceafă. Mâna gardianului cobori iute pe mânerul spadei. Lumina torței pâl-pâia pe fața lui aflată pe jumătate în lumina portocalie, pe jumătate în umbră.

— Celulele sunt pline cu Analogi.

Ana șovăia. Deși avea sufletul la gură, reuși să răsufle încet. Se străduia să-și păstreze calmul.

Pesemne că tulburarea se citea limpede pe chipul ei, căci gardianul spusese repede:

— Nu-ți face griji, *maia dama!* Suntem înarmați până-n dinți cu *deis'vošk*, iar Analogii sunt ținuti în celule speciale, din piatră-neagră. Nu ne apropiem de ei. *Deimhovii* aștia n-au să iasă de aici.

Deimhov. Diavol.

Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Își înfipse degetele înmănușate în palme, coborându-și mai mult gluga pe ochi. Despre Analogi se vorbea în șoaptă, temător. Unii oameni aveau Analogi cu anumite elemente naturale. Monștri care puteau face lucruri mari cu puterile lor. Mânuiau focul. Azvârleau fulgere. Călăreau vântul. Modelau carnea. Și se mai zvonea că harul unora se prelungea dincolo de fizic.

Puteri pe care niciun muritor n-ar trebui să le aibă. Puteri care aparțin fie zeităților, fie demonilor.

Gardianul îi zâmbea, poate ca să pară prietenos, ori poate întrebându-se ce căuta în închisoare o fată ca ea — înveș-mântată în blănuri, cu mânuși ponosite, dar care fuseseră luxoase cândva.

Dacă ar fi știut ce era fata, nu i-ar mai fi zâmbit.

Cine era.

Deodată, în ochii Anei toate lucrurile căpătără contur. Pentru prima oară de când pășise în închisoare, îl privi cercetător pe gardian. Emblema falnică a Imperiului Chirilian — capul unui tigru alb — pe platoșa sa incrustată cu piatră-neagră. Spada de la brâul lui, nespuse de ascuțită, fusese făurită din același material ca și armura: jumătate metal, jumătate piatră-neagră, un aliaj ce nu putea fi distrus de Analogi. Și, în cele din urmă, privirea ei poposi pe sticlă cu lichid verzui,

care atârna de catarama centurii; capătul de jos al sticlutei era încovoiat, asemenea unui colț de șarpe.

Deis'vošk — Apa Zeilor —, singura otravă care supunea Analogii.

Se scufundă încă o dată în țesătura coșmarurilor sale. Temnițe cioplite din piatră-neagră rece, mai întunecată decât noaptea, alături de zâmbetul alb al îngrijitorului ei, care-i turna cu forța *deis'vošk* pe gât, pentru a o descotorosi de monstrozitatea cu care se născuse — o monstrozitate chiar și în rândul Analogilor.

Monstru.

În mânuși, mâinile i se acoperiră de sudoare.

— Avem de vânzare felurite contracte de angajare, *maia dama*.

Vocea gardianului părea să răzbată de foarte departe.

— Cu banii pe care i-ai dat ca să-l vezi pe Vorbădulce, mai bine-ai fi angajat vreo doi Analogi. Nu au fost închiși pentru cine știe ce fărădelegi, dacă de asta ți-e teamă. Doar niște străini fără documente. Numai buni pentru o muncă puțin plătită.

Ana auzise de aceste nelegiuiri. Analogi străini, momiți în Chirilia cu promisiuni de angajare. Dar, odată ajunși aici, erau la mila traficantilor. Auzise chiar zvonuri despre gardieni și soldați din întreg imperiul care goleau buzunarele negustorilor de Analogi; frunzulițele-de-aur se scurgeau în buzunarele lor precum apa.

Dar pur și simplu nu se așteptase să întâlnească un astfel de om.

Ana încercă să vorbească ferm:

— Nu, mulțumesc.

Trebuia să iasă cât mai repede din temnița asta.

Tot ce putea face era să pună un picior în fața celuiilalt, să-și țină spatele drept și bărbia ridicată, așa cum fusese învățată. Ca întotdeauna când o cuprindea pâcla fricii, își îndreptă gândurile către fratele ei. Luca ar fi fost curajos, ar fi făcut același lucru pentru ea.

Trebuia să facă asta pentru el. Gardianul, șoptele, temnița și amintirile pe care aceasta i le stârneau — le putea îndura pe toate, și încă de o sută de ori mai mult, dacă asta însemna că-l putea vedea din nou pe Luca.

Simți o strângere de inimă când gândul o purtă către el, dar durerea ei era o gaură nemărginită. Nu avea deloc timp să se scufunde în ea. Era atât de aproape să-l găsească pe singurul om care o putea ajuta să-și recapete reputația.

— Ramson Vorbădulce! lătră gardianul, oprindu-se în fața unei celule. Cineva vrea să te vadă.

Un clinchet de chei; ușa celulei se deschise cu un scârțâit șovăitor. Gardianul se întoarse spre ea, ridică torța și cercetă gluga fetei.

— E înăuntru. Eu o să fiu aici. Strigă când ești gata și vrei să ieși.

Trăgând adânc aer în piept, pentru a se îmbărbăta, Ana își îndreptă umerii și intră în celulă.

Duhoarea râncedă de vomă o lovi cu putere, laolaltă cu putoarea murdăriei și a sudorii. În cel mai îndepărtat colț al celulei, lângă un perete înnegrit, zăcea un om. Pantalonii și cămașa lui erau zdrențuite și pline de sânge, iar la încheieturi avea cătușe care-l ținutau de perete. Avea păr nisipiu, încâlcit. Apoi el ridică fruntea, dând la iveală barba ce-i acoperea jumătate de față, murdară și plină de firimituri de mâncare.

Acesta era nelegiuitul vestit, al cărui nume îl smulsese cu forța de pe buzele unor condamnați și escroci? Cel în care-și pusese toate speranțele în ultimele unsprezece luni?

Dar când omul își aținti căutătura tăioasă asupra ei, fata îngheță. Era tânăr. Mult mai tânăr decât crezuse ea că poate fi un criminal temut.

— Vorbădulce? întrebă ea șovăitor, apoi repetă mai tare: Ramson Vorbădulce! E numele tău adevărat?

Gura prizonierului se strâmbă într-un rânjet.

— Depinde ce înțelegi prin „adevărat”. Ce este adevărat și ce nu capătă alt înțeles în locuri ca asta.

Avea o voce plăcută și accentul aristocrației chiriliene.

— Dar care e numele *tău*, scumpo?

Întrebarea o prinse cu garda jos. Trecuse aproape un an de când schimbase o vorbă cu altcineva în afară de May. Aproape că-i răspunse: *Anastasia Mihailova. Numele meu este Anastasia Mihailova.*

Însă nu așa o chema. Anastasia Mihailova era numele moștenitoarei tronului Chiriliei, care se înecase în urmă cu unsprezece luni, încercând să scape de condamnarea la moarte pentru crimă și trădare față de Coroana Chiriliană. Anastasia Mihailova era o fantomă, un monstru care nu mai trăia și care nici n-ar fi trebuit să existe.

Ana strânse mai tare gluga.

— Cum mă cheamă pe mine nu te privește. Spune-mi: cât de repede poți găsi pe cineva în imperiu?

Prizonierul izbucni în râs.

— Cât de mult mă plătești?

— Răspunde la întrebare!

El își înclină capul, rânjind batjocoritor.

— Depinde pe cine cauți. Poate dura câteva săptămâni. Îmi voi pune întreaga rețea de spioni malefici și de corupți diabolici în slujba valoroasei și importante tale persoane.

Tăcu o clipă și își împreună mâinile. Lanțurile zornăiră.

— *Ipotetic*, firește. Nici măcar *eu* nu pot să fac multe când mă aflu în închisoare.

Fata avea senzația că înainta pe buza unei prăpăstii, gata să se prăbușească la primul pas greșit. Studiase arta negocierii împreună cu Luca.

— Nu pot să aștept câteva săptămâni, spuse Ana. Și am nevoie să faci *tu* ceva. Nu vreau decât un nume și un loc.

— Te-ai înhămat la o treabă grea, draga mea.

Vorbădulce rânji, iar Ana miji ochii. Din felul dezgustător în care vorbea și din scânteia de satisfacție din ochii lui, era limpede că se amuza de disperarea ei, deși habar nu avea cine era fata și de ce se afla aici.

— Din fericire, treaba nu e grea pentru mine. Hai să facem un târg, drăguță! Eliberează-mă din lanțurile astea, și mă pun în slujba ta. O să-ți găsec chipeșul prinț sau pe cel mai înverșunat dușman al tău în cel mult două săptămâni, chiar de-ar fi la capătul Deșertului Aramabi sau în cerurile Imperiului Kemeiran.

Ana era la capătul răbdării. Bănuia cum gândeau criminalii ăștia șireți. Dă-le ce vor, și te vor înjunghia pe la spate cât ai zice pește.

Dar ea n-avea de gând să cadă în capcana lui.

Strecură mâna în faldurile mantiei ponosite și scoase un pergament. Era o copie după unul dintre desenele pe care le făcuse în primele zile după moartea lui *papa*, când coșmarurile o trezeau în miez de noapte. Chipul acela o băntuia.

Cu o mișcare iute, desfăcu pergamentul.

Chiar și în lumina slabă răspândită de torța pâlپاitoare lăsată de gardian putea distinge detaliile portretului: capul pleșuv și ochii melancolici, bulbucați, care-l făceau pe omul zugrăvit să pară nevinovat.

— Caut un bărbat. Un alchimist chirilian. Cu ceva timp în urmă, a fost medicul Palatului Salskov.

Ana îndrăzni să propună un târg.

— Spune-mi numele lui și unde-l pot găsi, iar eu te voi elibera.

Atenția lui Vorbădulce fu atrasă de imaginea chipului încă din prima secundă. Îl privea așa cum își privește un lup înformat pradă. Pentru un moment, expresia lui rămase imobilă, enigmatică.

Apoi făcu ochii mari.

— *El*, șopti prizonierul, iar cuvântul acesta făcu să răsară un mugur de speranță în inima Anei, asemenea căldurii soarelui după o noapte foarte lungă.

În sfârșit!

În sfârșit!

Unsprezece luni de singurătate, de fereală, de nopți întunecate petrecute în pădurile reci ale Chiriliei, de zile stingeri în care căutase din oraș în oraș. După unsprezece luni, în cele din urmă, găsisese pe cineva care-l cunoștea pe ucigașul tatălui ei.

Ramson Vorbădulce, îi șoptiseră mercenarii, când se întorseseră cu mâna goală, după ce-l căutaseră pe alchimist. Cel mai puternic criminal din imensa lume de nelegiuți a Chiriliei. În doar o săptămână, Vorbădulce poate să ia urma unui gerbil aparținând unei nobile gujkin din celălalt capăt al imperiului.

Poate că aveau dreptate.

Fata se silea să țină mâinile nemișcate. Fusese atât de atentă la reacția tânărului, încât uitase să respire.

Ochii lui Vorbădulce rămaseră pironiți asupra portretului, ca în transă. Întinse mâna spre el.

— Dă-mi voie să mă uit mai bine.

Inima i-o luă la galop. Ana făcu un pas în față. Ridică de senul și, pentru un minut, Vorbădulce stătu aplecat asupra lui, mângâind cu degetul mare un colț al pergamentului.

Apoi se năpusti asupra ei. Cu o mână îi prinse talia într-o strânsoare de menghină. Cu cealaltă îi acoperi gura, înainte ca ea să poată țipa. O smuci în față, răsucind-o și ținând-o strâns lipită de el. Ana icni când simți izul de păr nespălat.

— Nu mă sili să-ți fac rău!

Tânărul vorbea în șoaptă. Calmul lui de mai devreme dispăru, înlocuit de precipitare.

— Cheile atárnă afară, lângă ușă. Ajută-mă să ies de-aici, și-ți voi spune ce vrei despre oricine dorești.

Ea își desprinse violent chipul din mâna lui murdară.

— Dă-mi drumul!

Încerca zadarnic să scape din strânsoare.

De aproape, la lumina torței, scânteierea rece a ochilor lui căprui deveni dintr-odată sălbatică, aproape nebunească.

Avea s-o rănească.

O cuprinse teama. Din lungii ei ani de pregătire, un gând răzbătu prin pâcla spaimei.

Și ea putea să-l rănească.

Analogul din ea se trezi, atras de căldura sângelui, iar senzația îi străbătu întreg corpul, umplând-o cu un sentiment de putere. Dacă voia, putea supune fiecă picătură din sângele lui.

Nu, gândi Ana. Nu trebuia să-și folosească Analogul decât dacă nu avea încotro. Așa cum se întâmpla cu orice alt Analog, anumite semne îi trădau apariția. Cea mai mică zvâcnire a harului colora irisurile fetei în stacojiu și-i înnegrea venele de pe antebrățe — un indiciu clar pentru cunoscători. Gândul o purtă la gardianul de afară, la sticlucă cu *deis'vošk*, la scânteierea hidoasă a spadei de piatră-neagră.

Era atât de concentrată să-și tempereze Analogul, încât nu observă ce se petrecea.

Mâna lui Vorbădulce țâșni din senin și-i smulse gluga de pe cap.

Ana dădu să se ferească, dar era prea târziu. Vorbădulce se holba la ochii ei, iar bănuiala lui lăsă treptat loc triumfului. Surprinsese stacojiul irisurilor ei, *știuse* unde să privească — văzuse semnul care-o trăda drept Analog. Gura lui se strâmbă într-un rânjel. Îi dădu drumul, apoi strigă:

— Un Analog! *Ajutor!*

Înainte să-și dea seama că picase în capcană, Ana auzi pași grăbiți în spatele ei.

Se răsuci. Gardianul dădu buzna în celulă. Spada din piatră-neagră, înmuiată în *deis'vošk*, licărea verzui în lumina torței.

Fata se feri, însă nu îndeajuns de iute.

Simți pe antebrăț mușcătura aprigă a lamei. Se poticni spre capătul opus al celulei, gâfâind. Tâișul străpunsese mânășă, iar țesătura se rupsesse, lăsând să curgă câteva picături de sânge.

Pentru un moment, văzu doar picăturile acelea de sânge, ușoara curbă a dărei ce se prelungea spre încheietura ei, sclipirea stropilor care semănau cu mici rubine.

Sânge. Analogul din ea se trezi de-a binelea la viață, auzind chemarea elementului său. Ana își smulse mânășă. Icnii când aerul îi atinse rana.

Preschimbară începuse: venele care-i străbăteau brațul deveniră vineții și umflate, ieșind în relief pe sub pielea fetei. Știa cum arăta în astfel de clipe. Se privise în oglindă ore întregi, cu ochii umflați de plâns și cu brațele însângerate, după ce încercase să-și smulgă venele din carne.

În întuneric, la urechile ei ajunse o șoaptă.

Deimhov.

Ana își îndreptă privirea spre gardianul care se zgâia la ea.

Cu chipul schimonosit de groază, acesta începu să se retragă spre colțul în care se găsea Vorbădulce.

Ana își atinse rana. Simțea umezeala lichidului verzui amestecat cu sângele ei.

Deis'vošk. Inima prinse să-i bată nebunește. Prin mintea ei începură să se perinde amintiri: temnițele, Sadov turnându-i cu forța pe gâtlej lichidul amar, slăbiciunea și amețeala care urmau. Și, inevitabil, vidul în locul unde fusese odată Analogul ei.

Anii petrecuți bând această licoare, în speranța că va îndepărta Analogul din corpul ei, avuseseră un alt rezultat: toleranța la *deis'vošk*. Deși otrava stăvilea cele mai multe puteri ale Analogilor aproape instantaneu, în cazul Anei treceau cincisprezece, uneori douăzeci de minute înainte ca otrava să-și facă efectul. În încercarea disperată de a supraviețui, corpul ei se adaptase.

— Dacă miști, te spintec, mârâi gardianul.

Un sunet metalic, o fluturare de păr nisipiu. Înainte ca oricare dintre ei să schițeze vreo mișcare, Vorbădulce își răsuci lanțul pe după gâtul gardianului.